

Tebi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Pethović

Blato • 9. ožujka 2023. • br. 1 • god. XVII.

Cijena 1,35 Eura / 10 Kn

ISSN 1846-6400

<http://marijapropetog.hr/tebi-majko/>

Sadržaj

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga

s. M. Emila Barbarić

4 Posvećeni život – vjernost duhu evanđelja

13 Molitva za redovnička zvanja

s. M. Serafina Franulović

14 Majka Marija Propetoga u sjećanju svojih prvih sestara

Blaženičina promišljanja...

Majka Marija Propetoga

19 O našoj glavnoj dužnosti i svrsi

23 Ugoditi Gospodinu radeći za njegovu slavu i ljubav

Svjedočenje redovničkoga života...

s. M. Serafina Franulović

25 Redovničko ime Fides dobro joj je pristajalo

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

s. M. Jasna Crnković

28 I najmanji prilog Zakladi vrlo nam je značajan

Molitveni kutak...

32 Molitva Duhu Svetom za posvećeni život

35 Zaklada »Blažena Marija Petković«

s. M. Juliana Beretić,
glavna i odgovorna urednica

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

»U srcu Crkve, moje majke, bit ću ljubav!« – u uzdahu sv. Terezije iz Lisieuxa, zaštitnice Družbe Kćeri Milosrđa, sažeto je i najpotpunije izražena bit posvećenoga života. Ivan Pavao II. u svojoj apostolskoj pobudnici *O posvećenom životu*, piše:

»U zbilji, posvećeni se život stavlja u samo srce Crkve kao odlučujući čimbenik njezina poslanja, budući da izražava najdublju narav kršćanskog zvanja i težnju cijele Crkve – Zaručnice prema sjedinjenju s jedinim Zaručnikom.«¹

Posvećeni život tu ljubav dokazuje i svjedoči posebno u brizi za siromahe, bolesne, izbačene na rub društva, zaboravljene, napuštene.

»Evandjelje se provodi djelatnom ljubavlju, koja je slava Crkve i znak njezine vjernosti Gospodinu. To dokazuje cijela povijest posvećenoga života, koja se može smatrati živom egzegezom Isusovih riječi: 'Koliko učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste' (Mt 25,40).«²

Tijekom ove 2023. godinu u našem ćemo glasilu objavljivati razmišljanja naše majke utemeljiteljice bl. Marije Propetoga i njezinih duhovnih kćeri o posvećenom životu i redovničkim zavjetima čistoće, siromaštva i poslušnosti. Nastavljamo objavljivati ulomke iz pisane ostavštine s. M. Serafine Franulović o prvim uzornim sestrama naše družbe. Zajedničkim razmatranjem pokušat ćemo otkriti božansku ljepotu i ljubav u posvećenom životu, da zavolimo svoje posvećenje Gospodinu. Na nama je da radosno i odlučno slijedimo Isusa djevca – siromašnoga i poslušnoga, da budemo blagovjesnice Radosne vijesti, evanđelja spasenja, ne obazirući se nikad natrag, nego uvijek ustrajno gledajući u Spasitelja i Otkupitelja.

Neka zagovor i blagoslov bl. Marije Propetoga bdije nad nama, njezinim duhovnim kćerima i svim njezinim štovateljima, da možemo bez pridržaja, nesebično i nerazdjeljivo pripadati Kristu, bili u redovništvu ili izvan njega, jer ona, govoreći svojim kćerima, govoreći svima kršćenicima: »Kćeri moje, ustrajte vjerne u ljubavi prema Isusu, i tada će vas moja duša blagoslivljati – bit ćete blagoslovljene kćeri moga srca.«³

¹ Ivan Pavao II., *Vita consecrata – Apostolska pobudnica o posvećenom životu i njegovu poslanju u Crkvi i svijetu*, 25. ožujka 1996., br. 3.

² *Isto*, br. 82.

³ Majka Marija Propetoga, *O ljubavi prema Isusu*, Pouka, Caseros, 17. studenog 1946.

s. M. Emila Barbarić

»Nema ga tko bi ostavio kuću, ili ženu, ili braću, ili roditelje, ili djecu poradi kraljevstva Božjega, a da ne bi primio mnogostruko već u ovom vremenu, i u budućem vijeku život vječni« (Lk 18, 29-30). U dvadesetstoljetnoj povijesti Katoličke crkve uvijek je bilo osoba koje su željele na poseban način slijediti Krista i odgovoriti na njegov poziv širenja kraljevstva Božjega na zemlji. Bog poziva pojedince da se odazovu poticajima njegova duha da ga slijede na putu dobra kojim će na najsavršeniji način proslaviti Boga, pomoći bližnjega u potrebi i postići vlastitu svetost.

»Redovnički je stalež prema tome jedan od načina upoznavanja "intimnijeg" posvećenja, koje je ukorijenjeno u krštenju i znači potpuno predanje Bogu. U posvećenom životu Kristovi vjernici, po nadahnuću Duha Svetoga, žele izbližega slijediti Krista, predati se Bogu kojega ljube iznad svega te tako, težeći k savršenstvu ljubavi u službi Kraljevstva, u Crkvi označivati i naviještati slavu budućega vijeka.«¹

Stoga su tijekom povijesti ustajali pojedinci kojima je Gospodin podario karizme da spoznaju kako mogu pomoći uspostavi dobra na zemlji i domoći se spasenja u vječnosti. Obnovljene Konstitucije Družbe Kćeri Milosrđa TSR

¹ Hrvatska biskupska konferencija, *Katekizam Katoličke Crkve*, Zagreb, Glas Koncila, 1996, br. 916.

Posvećeni život – vjernost duhu evanđelja

sv. Franje iz 2010. godine o posvećenom životu i zavjetovanju govore ovako:

»U sakramentu krštenja primile smo božanski život koji nas suobličuje Kristu i pritelovljuje Crkvi. Poziv na nasljedovanje Krista zavjetovanjem evanđeoskih savjeta dar je Božji koji izražava puninu ljubavi kojom svjedočimo Božje kraljevstvo i njegovu milosrdnu ljubav prema svima. Polazemo javne zavjete, najprije privremene, a zatim doživotne, prema odredbama općega i vlastitog prava.«²

Naime, Crkva od samih početaka osobito vrednuje ustanove posvećenoga života i računa na bogatstvo njihove raznolikosti. Drugi vatikanski sabor u Dekretu o prilagodbi redovničkoga života kaže:

»Dobro je za Crkvu da redovničke ustanove imaju svoju posebnu narav i vlastitu zadaću. Stoga neka sve one dobro upoznaju i vjerno slijede duh osnivača i njegove posebne na-

² *Konstitucije Družbe Kćeri Milosrđa Trećega samostanskog reda sv. Franje*, Rim, 2010, br. 9 (dalje *Konstitucije*).

kane i zdrave tradicije; sve to tvori baštinu svake pojedine ustanove.«³

Time nam Crkva daje do znanja kakvo povjerenje i koliku nadu polaže u redovničke ustanove. To povjerenje i tu nadu temelji na njihovoj oslonjenosti i vjernosti evanđelju koju posvećene osobe njeguju u svojoj nutrini, a očituje se u izvanjskom svjedočenju dobrih djela. Vjernost je Božje obilježje koje se poistovjećuje s njegovom očinskom dobrotom prema svome narodu i s njegovim odnosom prema Savezu. Tijekom povijesti pokazuje se da je Božja vjernost dosljedna unatoč čovjekovoj neprestanoj nevjeri. Na osobit je način redovničkim zajednicama povjereno nasljedovanje Kristove vjernosti koja je bila ustrajna sve do smrti na križu. Na posvećenim je osobama da se pouzdaju u Kristovu vjernost kako bi s njime živjeli i kraljevali i tako posvjedočili eshatološku dimenziju redovničkoga posvećenja. Posvećene se osobe odazivaju Kristovu pozivu, vjeruju u Krista i vjeruju Kristu. One u sebi utjelovljuju naravne vrline odanosti i zdrave vjere, odjelotvorujući ih u svome svagdanjem životu i radu.

U novom Savezu Boga i čovjeka ta vjernost ima svoju dušu, a to je ljubav. S druge strane upravo je vjernost dokaz prave ljubavi. Vjernost je uvijek na kušnji, a dokazuje se i očituje u strpljivosti i ustrajnosti.⁴ Ne može se reći da je vjerran onaj tko ne »ustraje do kraja«, jer je ustrajnost značajka vjernosti. Vjernost se ponajprije očituje u najmanjim stvarima svakodnevnice i stoga ravna cjelokupnim životom, kako pojedinca tako i sveukupnoga društva.

Svrha je redovničkoga posvećenja da evanđelje unosi u suvremene zahtjeve svagdanjega života. Tim je zahtjevima nemoguće udovoljiti bez vjernosti Kristu i bez ljubavi za suvremenoga čovjeka i njegove potrebe. Samo su vjernost i ljubav kadre pretakati evanđeoske savjete i ideale u stvarnost svakodnevnice 21. stoljeća. Samo vjernost i ljubav, utjelovljene u životu posvećenih osoba, mogu zajamčiti istinitost Isusove riječi: »Po tome će svi znati da ste moji učenici budete li imali ljubavi jedni za druge« (Iv 13,35).

Drugi vatikanski sabor s osobitom brižljivošću napominje:

»Svaki, pak, koji je pozvan zavjetovati savjete, neka se revno skrbi da ustraje i da se što više odlikuje u onom zvanju u koje ga je Bog pozvao na što plodniju svetost Crkve te na veću slavu jednoga nerazdijeljenoga trojstva, koje je u Kristu i po Kristu izvor i iskon svake svetosti.«⁵

Posvećene bi se osobe, potaknute mislima učiteljstva, uvijek morale obazirati na povjerenje koje im Crkva iskazuje i nastojati što vjerodostojnije djelovati u samoj Crkvi i suvremenom društvu kao odgovor na iskazano povjerenje.

»Radi ostvarenja same dobrobiti Crkve, neka ustanove nastoje steći pravo poznavanje svoga prvotnoga duha, tako da se on vjerno sačuva u odlukama koje se odnose na prilagođavanje, a redovnički život da se očisti od tuđih elemenata i oslobodi od zastarjelih.«⁶

³ Drugi vatikanski koncil, *Dekret o prilagođenoj obnovi redovničkoga života* »*Perfectae caritatis*«, u: *Dokumenti. Drugi vatikanski koncil*, Zagreb, Kršćanska sadašnjost, 7. prep. i dop. izd., 2008, 311-334, br. 2 (b) (dalje PC).

⁴ Usp. Xavier Leon-Dufour, *Rječnik biblijske teologije*, Zagreb, Kršćanska sadašnjost, 1993, 1435.

⁵ Drugi vatikanski koncil, *Dogmatska konstitucija o Crkvi* »*Lumen gentium*«, u: *Dokumenti. Drugi vatikanski koncil*, Zagreb, Kršćanska sadašnjost, 7. prep. i dop. izd., 2008, 77-199, br. 47.

⁶ PAVAO VI., *Ecclesiae sanctae – Motu proprio o primjeni nekih saborskih dekreta*, Rim, 6. kolovoza 1966., pogl. III., čl. 16, 3.

1. Način posvećenoga života sv. Franje i bl. Marije Propetoga

Kao vjerna kći evanđelja i Crkve bl. Marija Propetoga njegovala je duh evanđeoskih načela i franjevačke malenosti, pa je i svoje duhovne kćeri poučavala i vodila u istom duhu:

»To svjedoči da je naša redovnička ustanova dar Božjega milosrđa Crkvi i da je svaka sestra primila Božji poziv nastaviti njegovo djelo milosrđa i ljubavi. Osnovane smo kao zaseban ogranak Trećega samostanskoga reda sv. Franje, za slavu Božju i djela milosrđa prema bližnjemu.«⁷

Kćeri Milosrđa od samih početaka svoje družbe svim silama ostvaruju ono što im Crkva prema družbinim Konstitucijama nalaže:

»Našu karizmu Kćeri Milosrđa živimo svjedočeći milosrđe nebeskoga Oca i njegova božanskoga Sina, Isusa Krista. Pozvane smo potpuno se darivati Bogu i braći opslužujući sveto evanđelje i evanđeoske savjete, radikalno živeti ljubav i milosrđe u službi Kraljevstva.«⁸

To smo kraljevstvo pozvane naviještati. Još kao mlada djevojka bl. Marija Propetoga traži potpuniji smisao svoga života i način kako bi Gospodinu uzvratila ljubav za ljubav i živjela evanđeoske darove koje joj je povjerio. U tomu se posve prepušta u Božje ruke, vjerujući da će po poslušnosti mjesnom biskupu dr. Josipu Marčeliću najbolje odgovoriti Božjoj volji. Jednom je zgodom, okružena mnoštvom sumješšana, tom biskupu obećala da će ostati u svome

rodnome mjestu Blatu i upravo se tu zauzela za siromašne, bolesne i napuštenu djecu, kako joj je taj Božji čovjek savjetovao. U biskupovoj zamolbi Marija Petković je prepoznala Božji znak za sebe i na njega spremno odgovorila. Svoj je posvećeni život zamišljala negdje drugdje, iza samostanskih zidina neke kontemplativne zajednice, daleko od svijeta i njegovih nevolja. Ali Bog je njezinu spremnost da mu služi upotrijebio tamo gdje ona to nije očekivala, upravo u rješavanju gorućih nevolja toga svijeta. Iako je bilo teško biti »prorok u svom zavičaju«, ostala je vjerna obećanju koje je, po svom biskupu, dala Bogu. Surađivala je s Božjom milošću i ta-

⁷ *Direktorij* Družbe Kćeri Milosrđa Trećega samostanskog reda sv. Franje, Rim, 2016, br. 1 (dalje *Direktorij*).

⁸ *Konstitucije*, br. 2.

ko neprestano dozrijevala, otvarajući se sve više i dublje djelovanju Duha Svetoga, i svednice uranjala u tajnu križa kako bi mogla posvjedočiti: »Naše je posvećenje u križu i ljubavi, vršeci presvetu volju Božju.«⁹

Osluškujući njezine riječi postaje očito da je sav smisao života posvećene osobe predanost volji Božjoj po opsluživanju zavjeta, molitvi i apostolskom djelovanju. Svoje duhovne kćeri utemeljiteljica je vodila u prihvaćanju franjevačke duhovnosti, duboko uvjereni da je to poslanje njezine družbe: »Sadržaj života braće i sestara Trećega samostanskog reda sv. Franje jest ovo: vršiti evanđelje Gospodina našega Isusa Krista, živjeti u poslušnosti, u siromaštvu i čistoći.«¹⁰ Stoga je svoju novoutemeljenu družbu pripojila Redu manje braće i već je prve Ustanove mlade družbe temeljila na Pravilu Trećega samostanskog reda sv. Franje.

Karizma Družbe, koja je među svim družbama prepoznatljiva, nadahnjuje se na franjevačkom Pravilu i franjevačkom duhu koji je duh poniznosti, malenosti, služenja i siromaštva. Sin bogatoga trgovca, sve svoje bogatstvo usmjerio je tako da ga ni moljac ni rđa ne bi izgrizli, niti kradljivci potkopali (usp. Mt 6,19). Stoga je bl. Marija Propetoga sav svoj život posvetila siromašnima i napuštenima, a sve svoje bogatstvo uložila za potrebite. Mnoge je potaknula na življenje evanđeoskih vrednota. Svjedočanstvom života potvrdila je da je kršćaninu život ispunjen onda kad poput Krista živi za drugoga, onako kako je to živio sv. Franjo i kako su živjeli brojni sveci.

2. Ostvarivanje evanđeoskih vrednota

Poput svoje majke utemeljiteljice Kćeri Milosrđa svoj redovnički život temelje na otajstvu utjelovljenja, križa i uskrsnuća, usvajajući duh poniznosti, jednostavnosti, siromaštva, radinosti, radosti i malenosti. Samo će se tako ljudska srca moći pobuditi da prigrle božansku istinu i ljubav, u skladu s karizmom milosrđa koju je Bog podario našoj majci utemeljiteljici i po njoj podigao novu družbu u svojoj Crkvi. I Drugi vatikanski koncil redovničkim zajednicama nalaže dužnost vjernosti duhu svojih utemeljitelja, njihovim evanđeoskim naumima, primjeru njihove svetosti, što bi trebalo biti jedno od načela suvremene obnove, najsigurniji putokaz i nadahnuće ustanovi što treba poduzeti.¹¹

Prve Konstitucije Družbe Kćeri Milosrđa koje je utemeljiteljica napisala i predala Crkvi na odobrenje, bile su odobrene 1956. godine. Crkva je i 1989., pa onda 2010. godine odobrila i obnovljene i prilagođene družbine Konstitucije, čime je svaki put potvrdila suvremenost i vjerodostojnost naše karizme. Svaka je karizma, pa tako i ona Kćeri Milosrđa, plod Duha Svetoga što sveudilj djeluje u Crkvi. Bit naše karizme je u služenju siromasima i potrebnima, a njih je u povijesti čovječanstva uvijek bilo i, kako nam svjedoči Isusova riječ u evanđelju, uvijek će ih biti.

Vjernost duhu evanđelja i karizmi naše družbe i utemeljiteljice neće biti trajna ako se ne založimo i ne prilagodimo vremenu i potrebama u kojima živimo. Trajno molimo s Isusom njegovu velikosvećeničku molitvu:

⁹ Majka Marija Propetoga, *Pouke*, Caseros, 13. srpnja 1941.

¹⁰ Provincijalat franjevaca trećoredaca, *Pravilo i život braće i sestara trećega samostanskog reda*, Zagreb, 1984, br. 1.

¹¹ Usp. Pavao VI., *Apostolski nagovor o obnovi redovničkog života po nauku Drugoga vatikanskog sabora* »*Evangelica testificatio*«, 29. lipnja 1971., br. 11 (dalje ET).

»Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina. Kao što ti mene posla u svijet tako i ja poslah njih u svijet. I za njih posvećujem samoga sebe da i oni budu posvećeni u istini« (Iv 17,17-19).

Iako se božanski poziv neprestance obnavlja, on se uvijek i konkretno utjelovljuje prema uvijek novim okolnostima mjesta i vremena, čime nadahnjuje nova djelovanja i usmjerenja. Nutarnji zanos koji nam Duh Sveti ulijeva, razbistrava u nama i konkretizira putove našega djelovanja. A vjernost evanđeoskim vrednotama uvijek je iznova pokazatelj ispravnosti našega posvećenoga života.

Raznolikost karizmi pojedinih družbi, različitosti redovničkoga života ipak su obuhvaćene zajedničkim temeljem: življenjem punine Kristove milosti, koja je vrhunsko pravilo i najsigurnija smjernica svakog redovničkog života, a sastoji se u nasljedovanju Krista po evanđeoskom nauku. Upravo to nastojanje tijekom stoljeća u Crkvi je pobuđivalo zahtjev za čistim, siromašnim i poslušnim životom.¹²

Sestre Kćeri Milosrđa, zahvalne što su odbačene i pozvane, posvećuju se Bogu opslužujući sveto evanđelje posvemašnjim predanjem u potpunju čistoći, evanđeoskom siromaštvu i otkupiteljskoj poslušnosti, vršeći svoje poslanje u Crkvi. Družba je istodobno i kontemplativna i aktivna, a oboje je prožeto duhom ljubavi, poniznosti, jednostavnosti, žrtve i životne radosti te u skladu sa zahtjevima i potrebama mjesne i opće Crkve.

»Apostolatska djelatnost sastavni je dio karizme Družbe: svjedočiti milosrđe i dobrotu Boga Oca životom i apostolatskim djelima evangelizacije, odgoja i djelotvorne ljubavi, pozorne na znakove i zahtjeve vremenâ. U unutarnjem jedinstvu s Bogom sestre nala-

ze snagu i poticaj za naviještanje Radosne vijesti. Apostolatska djelatnost vrši se u Crkvi, za Crkvu i s Crkvom.«¹³

Na neprestanu dinamičnost i prilagodbu potiče nas i daje nam snagu Duh Sveti koji je izliven na nas. On nas neprestano stvara i oblikuje i potiče na nove izazove na koje ne može biti ravnodušan onaj tko se odlučio za evanđelje i tko želi Očevo milosrđe prenijeti svijetu jer:

»S povjerenjem u Božju providnost, vjerne Duhu, karizmi, zdravoj tradiciji i duhov-

¹² Usp. ET, br. 12.

¹³ Konstitucije, br. 56.

noj baštini Družbe, surađujemo s Očevim milosrđem i posvećujemo se odgojno-obrazovnom i župnom apostolatu, apostolatu zdravlja i starijih osoba, misijama, promicanju dostojanstva ljudske osobe i drugim službama u zajednici, pozorne na znakove vremena i potrebe Crkve.«¹⁴

Vjernost Kristu i redovničkom pozivu i opredjeljenju bl. Marija Propetoga uvijek je postojjećivala s ljubavlju i to joj je davalo snagu za sva ona velika djela koja su se po njoj ostvarila, a milošću se Božjom i njezinim zagovorom,

nastavljaju i po njezinoj družbi. Vjernost duhu evanđelja znači vjernost Kristovu zahtjevu i svrsi njegova dolaska u ovaj svijet. Premda u različitim oblicima, evanđelje je uvijek zahtjev: »Što god učiniste jednome od moje najmanje braće, meni učiniste« (Mt 25,40). Činiti drugome dobro poziv je svakome čovjeku, i vjerniku i nevjerniku, a po posebnim karizmama kojima Bog obasipa pojedince, na osobit način ustanove posvećenoga života koje oni utemeljuju. Nije opravdano ako se pripadnici takvih ustanova boje odgovoriti na Kristove zahtjeve u takvim poslanjima. Krist je ispunio poslanje koje je primio od Oca i pokazao što je nama činiti u našem pozivu i poslanju za koje smo se obvezali konstitucijama svojih ustanova. Nama u Družbi Kćeri Milosrđa u konstitucijama stoji:

»Naš je apostolat u svjedočenju posvećenoga života koji u euharistijskom slavlju, klanjanju i Božjoj riječi nalazi snagu za nasljeđivanje Isusa Krista koji nas šalje kao znak Božje bezuvjetne i plodne ljubavi prema čovječanstvu. Svoje apostolatsko djelovanje hranimo molitvom, djelima milosrđa i sestrijskim zajedništvom.«¹⁵

Kao osobe posvećenoga života moramo biti prepoznatljivi po evanđeoskim vrednotama koje su strane ovome svijetu. Među siromašnima mi moramo biti i stvarno siromašni, kako nam i papa Pavao VI. poručuje:

»Vaše će siromaštvo imati vrijednost svjedočanstva po tome koliko je ono velikodušan odgovor zahtjevu evanđelja. Na nj vas obvezuje potpuna vjernost vašemu pozivu, a ne samo neka puka želja, lakoumna i površna, da imate izgled siromaštva.«¹⁶

¹⁴ Konstitucije, br. 6.

¹⁵ Konstitucije, br. 57.

¹⁶ ET, br. 22.

Nije svejedno kako se mi, osobe posvećeno-ga života, predstavljamo svijetu i ulazimo u svijet, jer svijet nas treba onakve kakve su nas, po Božjem nadahnuću, zamislili naši utemeljitelji.

»Neka ustanove vjerno zadrže i razvijaju vlastitu djelatnost i neka je, imajući pred očima korist cijele Crkve i biskupija, prilagode potrebama vremena i mjesta. Neka u tome upotrijebe prikladna pa i nova sredstva, a neka napuste one djelatnosti koje su danas manje u skladu s duhom i istinskom naravi njihove ustanove.«¹⁷

»Karizmatička oznaka koja je vlastita svakoj ustanovi traži i od utemeljitelja i od njegovih učenika, da stalno provjeravaju vjernost Gospodinu, poučljivost Duhu Gospodnjem, brižnu pozornost na okolnosti i oprezno usmjeren pogled na znakove vremena, volju da budu uključeni u Crkvu, svijest podložnosti svetoj hijerarhiji, hrabrost u pothvatima, ustrajnost u sebedarju, poniznost u podnošenju nezgoda.«¹⁸

3. Živjeti svoje posvećenje danas

U svakoj redovničkoj ustanovi predstojnici su oni koji u ime Crkve upravljaju redovničkom ustanovom prema volji Božjoj i učiteljstvu Crkve. Stoje na raspolaganju Duhu Svetome u svojem poslanju.

»Predstojnice, poslušne volji Božjoj, vrše vlast u duhu služenja, u ljubavi kojom Bog ljubi njih same. Obavljaju svoju dužnost u

duhu poniznosti na dobro zajednice, da bi zajednica pod njihovim vodstvom ostvarivala svoju duhovnu i apostolatsku svrhu.«¹⁹

Redovnici opsluživanjem evanđeoskih savjeta iskazuju svoju vjernost Kristu i Crkvi, potvrđujući se i življenjem zajedništva i uzajamnosti. Crkva svakoj ustanovi stavlja na srce važnost misijskog poslanja jer:

»Zajednice aktivnoga života, imale one strogo misijsku svrhu ili ne, neka se iskreno pred Bogom pitaju, jesu li kadre svoju djelatnost protegnuti na širenje kraljevstva Božjega među narodima; mogu li neke svoje službe prepustiti drugima, tako da svoje sile ulože za misije; mogu li otpočeti rad u misijama mijenjajući, ako uredba, svoje konstitucije,

¹⁷ PC, br. 20.

¹⁸ Sveta kongregacija za redovnike i svjetovne ustanove – Sveta kongregacija za biskupe, *Kriteriji o odnosima između biskupa i redovnika u Crkvi* »*Mutuae relationes*«, 14. svibnja 1978., br. 12 (dalje MR).

¹⁹ Konstitucije, br. 107.2.

no ipak u duhu svoga utemeljitelja; sudjeluju li njihovi članovi prema svojim silama, u misijskoj djelatnosti; je li njihov način života svjedočenje evanđelja prilagođeno značaju i stanju naroda.«²⁰

Bl. Marija Propetoga i u tome je odgovorila zahtjevu Crkve kad je na samim počecima ustanovljenja Družbe poslala svoje kćeri u misijske krajeve, a onda ih je i ona slijedila djelujući s njima u misijama punih dvanaest godina. Iako to nije sama izravno planirala, kad se već zatekla u takvim okolnostima, prihvatila je to kao Božji plan, i u tom svom djelovanju još bolje i više upoznala smisao misija i misijsko poslanje svoje Družbe. »Redovnici otvoreni znakovima vremena, znat će pronalaziti i njegovati novu prisutnost koja odgovara stvarateljstvu njihovih utemeljitelja i prvotnim svrhama vlastite ustanove.«²¹

»Ta je vjernost karizmi dinamička, otvorena poticaju Duha koji prolazi kroz događaje u Crkvi i kroz znakove vremena, a nošena je stalnim pobudama crkvenog učiteljstva. Bolje poznavanje potreba današnjeg čovjeka, njegovih problema, njegovih traženja i težnja učinilo je redovničke zajednice budnijima; i zato mogu bolje zapaziti i prosuditi koji su to pravi znakovi prisutnosti Božje i njegovih planova u događajima i u očekivanjima u kojima sudjeluju zajedno s ostalim udovima Crkve.«²²

»Prije svega traži se vjernost osnivačkoj karizmi i susljednoj duhovnoj baštini svake ustanove. Upravo u takvoj vjernosti nadahnuću utemeljitelja i utemeljiteljice, daru Duha Svetoga, lakše se otkrivaju i gorljivije se nanovo oživljuju bitni elementi posvećenoga života.«²³

»Ustanove su, dakle, pozvane da ponovno hrabro predlože poduzetnost, domišljatost i svetost utemeljitelja i utemeljiteljica kao odgovor na znakove vremena koji se pojavljuju u današnjem svijetu. Taj poziv je prije svega apel na ustrajnost u hodu svetosti kroz materijalne i duhovne poteškoće koje označavaju svakodnevne događaje. Ali, to je i apel da se traži stručnost u vlastitom radu i da se njeguje dinamičnu vjernost vlastitom poslanju, prilagođavajući njegove oblike, kada je to potrebno, novim situacijama i različitim potrebama, u punoj poslušnosti božanskom nadahnuću i crkvenom razboru. Ipak, mora ostati živo uvjerenje da je u traženju sve punijeg suobličenja Gospodinu jamstvo svake obnove koja kani ostati vjerna izvornomu nadahnuću.«²⁴

Milosrđe je stvarni smisao Božjega dolaska na ovaj svijet. Bog je došao jer se smilovao čovjeku. Milosrđe je i prvotna značajka sestara Kćeri Milosrđa. Predane Božjem milosrđu po poslušnosti nudimo mu svoje živote prenoseći njegovu sućut siromasima, slijepima, lišeni-ma slobode, skršenim srcima, onima kojima se

²⁰ Drugi vatikanski koncil, *Dekret o misijskom djelovanju Crkve »Ad gentes«*, u: *Dokumenti. Drugi vatikanski koncil*, Zagreb, Kršćanska sadašnjost, 7. prep. i dop. izd., 2008, 507-584, br. 40.

²¹ MR, br. 19.

²² Sveta kongregacija za redovnike i svjetovne ustanove, *Redovnici i promicanje čovjeka*, 12. kolovoza 1980., br. 29.

²³ Ivan Pavao II., *Posinodalna apostolska pobudnica episkopatu i kleru, redovima i redovničkim društvima, društvima apostolskoga života, svjetovnim ustanovama i svim vjernicima o posvećenomu životu i njegovu poslanju u Crkvi i svijetu »Vita consecrata«*, 25. ožujka 1996., br. 36 (dalje VC).

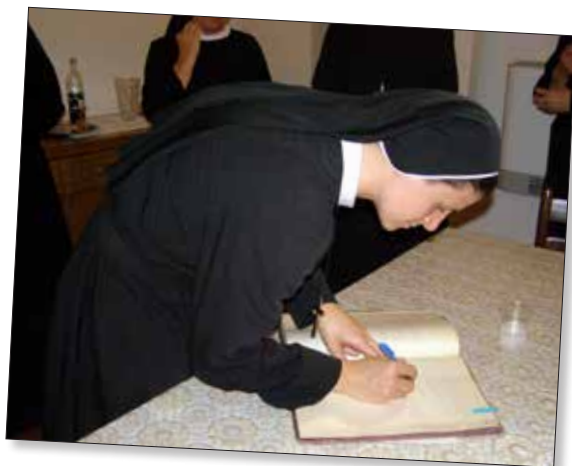
²⁴ VC, br. 37.

nanosi nepravda i svima potrebitima milosrđa, a da toga nisu svjesni. Naša nam je majka utemeljiteljica osobito naglašavala vjernost evanđelju i u nama razvijala i njegovala takvu vjernost. Sestrama je izrekla više pouka i napisala više okružnica koje govore o vjernosti.

»Dok budete u svojim srcima čuvale sveto pravilo, Gospodin će vas čuvati u svom Pre-svetom Srcu. Ako ga budete vjerno opsluživale, Bog će vas uvijek štiti i pomagati u svim vašim duhovnim i tjelesnim potrebama, pa čak i onda kada budete mislile da je sve propalo.«²⁵

»Vruće molim našega Gospodina da vas sve blagoslovi i da vam udijeli milost da budete uvijek vjerne Pravilu i Ustanovama na koje ste se zavjetovale.«²⁶ Svoju duhovnu djecu poučava kako se vjernost prakticira u svakodnevici i da ona počinje od običnih malih zgoda: »Kćeri moje, odgojite sebe i odgojite druge da budete u Kristu vjerne i iskrene svojoj družbi i starješinama u malim stvarima, da se pak ne pogriješi u velikima.«²⁷ Predočava im i strahotu nevjernosti:

»Kćeri moje, nema crnjeg djela pred Bogom i pred svijetom, nego nevjernost jedne osobe prema drugoj, s kojom se zauvijek vezala. A kako bi tek bilo strašno kad redovnica ne bi bila vjerna Kristu i svojoj družbi, poslije nego što se vezala pred Bogom i Crkvom da će mu biti vjerna do smrti.«²⁸

Vjernost o kojoj govori naša majka utemeljiteljica odnosi se na ustrajnost i potvrdu onoga što govorimo i na što smo se obvezale.

Ne bismo se smjeli pomiriti sa stvarnošću našega nedostatnoga evanđeoskoga svjedočenja. Karizma koja je i danas aktualna, ne smije stagnirati nego se treba trajno usmjeravati k novim izazovima koje provjerava na temelju evanđelja i duha karizme svoje utemeljiteljice. Osobiti su nam poticaj riječi svetoga pape Ivana Pavla II:

»Ali upravo vama, posvećene žene i muševci, upravljam na kraju ove pobudnice svoj apel pun pouzdanja: živite u punini svoje posvećenje Bogu, kako ne biste dopustili da ovom svijetu uzmanjka jedna zraka božanske ljepote koja treba da osvjetljava hod ljudske egzistencije. Kršćani, utonuli u zanimanja i brige ovoga svijeta, ali i oni pozvani na svetost, imaju potrebu da nađu u vama pročišćena srca koja u vjeri »gledaju« Boga, osobe poslušne djelovanju Duha Svetoga koje hitro koračaju u vjernosti karizmi poziva i djelovanja.«²⁹

²⁵ Majka Marija Propetoga, *Pouke*, Rim, 5. ožujka 1956.

²⁶ *Ustanove Družbe Kćeri Milosrđa*, Rim, 25. ožujka 1957.

²⁷ Majka Marija Propetoga, *Pouke*, Caseros, 15. srpnja 1940.

²⁸ *Isto*.

²⁹ *VC*, br. 109.

Molitva za redovnička zvanja

Oče sveti,
premda sve vjernike zoveš na savršenu ljubav,
ipak ne prestaješ mnoge od njih poticati
da odlučnije idu stopama tvoga Sina.
Daj da tvoji izabranici i izabranice
budu Crkvi i svijetu znak tvoga kraljevstva.
Pogledaj, Gospodine, redovničke zajednice
u našoj biskupiji i u cijelom svijetu.
Blagoslovi sve redovnike i redovnice,
da u svoje redove privuku novog podmlatka
te svoje članove privedu uzoru savršene ljubavi
u radu za spasenje ljudi.
Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

s. M. Serafina Franulović

Majka Marija Propetoga u sjećanju svojih prvih sestara

Srce naše utemeljiteljice bilo je velika tvrđava iz koje je gledala unaprijed

Naša je majka utemeljiteljica još negdje oko 1938. godine počela provoditi ono što će u Katoličkoj crkvi pokrenuti papa Ivan XXIII. kad 1958. godine stupi na njezino čelo. Mada su se svećenici tome čudili, ona je nedjeljom i blagdanima htjela da određena sestra glasno čita poslanicu koja je bila za taj dan. Ona je nama govorila, ona je molila i nas toplinom svoje duše žarko grijala i palila ljubav za posvećenje duša.

Sigurno je osjećala što dolazi. Bezbožni val koji sotona sije nije ostao bez učinka. Sirotinja je trpjela, a bogataši su zatvarali svoja srca u tuzi i bolima. Pomalo, ali sigurno, hladila je ljubav trpečih, a samostan nije mogao svima ublažiti vapaje. Njezina slutnja nije bila varljiva. Kroz njezinu molitvu dopirao je glas vapijućih na uho njezine duše. Bilo je dana kad smo zapažale da se u molitvi kao ukoči i teško smo je dovodile k svijesti, a poslije toga je bila kao da je pretrpjela raspeće. Samo dobri Bog znade koliko smo drhtale nad njezinim životom.

Čini se da je pouzdano znala što dolazi i da će Crkva imati teške dane i da će u Hrvatskoj dobiti bolan udarac. Neke od nas sestara smo više-manje znale da bi u borbi koja je bila na vratima domovine ona izgubila život radi ljubavi Bogu, Družbi i narodu.

Vrijeme je teklo, a oluja se sve više nadvijala. Kako mi u samostanu, tako i njezini kod kuće, bili su u strahu da će Majka Marija Propetoga izgubiti život ako ostane u domovini. Strah nas je mučio, ali izlaza nije bilo. Morala se odlučiti

na brz i ozbiljan korak. Maknuti se iz domovine čim prije. To je nalagao razum i ljubav prema ženi i majci koja nosi velik teret odgovornosti.

Nalazila sam se kao nadstojnica na Vinagori. Dobijem telefonsku vijest iz Splita od s. Gabrijele da je kanila doći k nama, ali je vihor rata već zapalio svoje i zadnjim parobrodom »Neptunia« časna majka je iz Splita otputovala za Južnu Ameriku. Upravo u zadnji čas! Sad nam je bilo lakše jer smo bile uvjerene da bi bila izgubila život u domovini.

Došla je svojim duhovnim kćerima da njih utvrdi, da ne bi bile gladne Božje milosti jer su umorne od službe u zemlji koja ih treba. One dvore bolesne, tješe žalosne i umorne, okupljaju mlade, a Majka će im dati nove poticaje u službi ljubavi. Dat će im obrambeni polet da budu svete i ponosne kćeri asiškoga Serafa i vjerna djeca hrvatske majke.

Naša je domovina na putu kanoniziranih. Već nas grije očinska pažnja velikoga pape Pavla VI. Dobro zna da je Hrvatska kroz svu svoju povijest zemlja mučenika za svoju svetu vjeru. Teško zrije, ali zrije da jednom zasja, kad dođe njezin čas. Blaženi Nikola Tavelić je već na pragu i čekamo slavni dan njegove kanonizacije. Naše gore list pomoći će našoj majci u Americi da razvije svoju djelatnost u svim pravcima zapuštene Južne Amerike. Ona je razumjela kraljevsku vlast i čežnju duša da se oslobode bijede koja ih bije vjekovima. Nije naša majka htjela u krajeve obilja nego tamo gdje je carevala žalost izrabljivanja sirotinje. Ljubila je razborito siromaštvo. Zato je znala reći: »Neka prisutno siromaštvo u sve unese svoj miomiris.«

Znala je i za onu izjavu sv. Terezije Avilske u pavlovskome duhu: »Tko god jede, mora i raditi.« Tako je majčinski poučavala svoje duhovne kćeri u Južnoj Americi. Govorila im je da Isus hoće činjenice, hoće djela. Ako vidiš bole-

snu sestru kojoj možeš olakšati, nemoj oklijevati da žrtvuješ odlazak na molitvu. Posveti se njoj. Ti moraš osjetiti njezine bolove. Ako nju treba nahraniti, ti ostani gladna. U tom je istinsko sjedinjenje s Bogom. Naša je majka dobro zapamtila što je čitala iz života sv. Terezije Avilske. Još je znala dobro naglasiti svojoj duhovnoj djeci: »Poniznost znači živjeti u istini.« Tereza Avilska je imala veliku ljubav spram trpećima, ali je bila vrlo stroga s melankoličnim tipovima svoje zajednice. Naša je majka dosta toga u pristupu usvojila od sv. Terezije Avilske.

Kad je uz ogromne žrtve dobro utvrdila rad svojih sestara, eto je u Rim. Upregnula je sve svoje sile i bogodanu energiju da učvrsti svoju Družbu te da sveta Crkva stavi svoj pečat odobrenja po velikom papi Piju XII., 6. prosinca 1956. Molitve i pokore donijeli su svoje plodove. Bogu hvala!

Bilo je časova i dana kad su je sestre molile dopuštenje za odlazak u školu. Znala im je reći: »Znanje nadima, a ljubav radi.« To je rekao sv. Pavao. Za njega ne može nitko kazati da nije u svojem djelovanju imao apostolskoga iskustva.

Što se mora nalaziti u duhovnoj garderobi sestara odgojiteljica našega podmlatka

Tko ima ljubavi u srcu, uvijek ima nešto dati. Tako govori sv. Augustin, a vaša vam sestra govori što se mora nalaziti u »duhovnoj garderobi« naših odgojiteljica podmlatka da može dati i dijeliti.

1. Mora je ispunjati strah Božji da je za formaciju odgovorna Bogu i Družbi.
2. Da joj molitva bude motor za svaki pothvat.
3. Da bude junak majčinske ljubavi, osobito prema slabijima, da podnosi njihove nedostatke Jobovom strpljivošću.

4. Da se simpatija i antipatija uklanja kao kuga jer je to razbijač svega.
5. Da ljubav u žrtvi ispunja svaki kutić kuća da se kreće podloznica, a prefekta – odgojiteljica da budno pazi.
6. Svuda s njima, svuda prva na molitvu i dužnost.
7. Da se krepost cijeni, a zlo ljubavlju uklanja.
8. Da istinska ljubav bude glavno oruđe i srce puno opraštanja.
9. Da se majčinski brine za zdravlje duše i tijela, poučavajući kao majka.
10. Da se ne cijeni broj članica, nego njihova kvaliteta.

Mudri odgojitelji kažu da se čovjek ne rađa, nego se čovjek odgaja. Ali i još nešto! Čovjek nosi u sebi nasljeđe koje može biti daleko. U čovjekovu se životu bore odgoj i nasljedstvo – kako sposobnosti tako i slabosti. Mi, koje smo odmakle u godinama i iskustvu, potvrđujemo tu tvrdnju. Odgoj jača u kratku vremenu, a znade u duljem roku žestoko buknuti.

Ponekad sam razgovarala s prefektama o tomu što je uzrok da mlade djevojke u kući izgradnje budu tako pristupačne, a čim se pošalju na teren bude posve druga slika. »Bukne krv!« Ako je volja mlitava, nestane sav napor prefekte jer je volja velik čimbenik. Uzde stoje u volji i u rukama odgojiteljice i odgojenice. Ako ovdje zataji ljubav prefekte i nadstojnice, propade sve nastojanje, osobito kod manje nadarenih. Za ove i s ovima neka prefekta i nadstojnica više mole, da sigurnije otkriju što se još mora dodati njihovu odgoju. Neka preporučuje i samoodgoj i brižno traži od podloznice da joj otkrije što želi, što traži i tako nađe nacrt života, a vječno spasenje iznad svega.

Istina, vrijedi i tvrdnja da je s današnjom omladinom dosta teško i gotovo nemoguće rabiti starije odgojne metode. Njihove su dubine teško ostvarive. Utjecaji kućnog odgoja i škole bili su kod mnogih teški. Djeca su bila u strahu i nemoćna da prihvate što bezbožna škola daje jer su mnogi roditelji bdjeli nad djecom, ali ipak nisu uspjeli odgojiti djecu kako su željeli jer su roditelji morali raditi u državnim ustanovama. Zato je prefektama potrebna Jobova strpljivost i ljubav Djevice iz Nazareta.

Naša je utemeljiteljica bila žena molitve i pokore

Polje njezine duše bilo je od Boga zasijano molitvom i razmatranjem. To je bio dar Božji

iz djetinjstva. Znali su je roditelji poslati da u poljima pazi na najamnike koji su obrađivali njihovu zemlju i da prinose, kad je bila berba, dobro bilježi, već prema pogodbi. Ona je imala važniji posao. Našla bi koji kut gdje bi klečeći molila i sa svojim Bogom govorila, a seljacima je to dobro došlo da izvuku za sebe deblji kraj. Njezino duševno raspoloženje bilo je gotovo neprestano upravljeno na Boga pa je iskoristila svaku prigodu za to, gdje god je mogla. Plod njezine duhovne izgradnje dnevno je rastao i ona je živjela samo za svoga Boga. Lako se shvatiti koliko je težila za radosnim razgovorom sa svojim Bogom iz zgođe kad su joj ukučani znali sakriti sat. Tako se jedne noći našla pred vratima župne crkve u dva sata poslije ponoći i da nije sat na crkvenom zvoniku odbio dva puta, ona bi klečeći dočekala dan u vjeri da je zvonar zaspao.

Te Božje darove znala je dobro iskoristiti u roditeljskoj kući. Tako se je s 14 godina upisala u Treći red sv. Franje, upravivši svoje korake prema franjevačkoj duhovnoj obitelji. Tada je zamah njezinih težnja usisao sokove duhovnosti. Molitva joj je bila žarka i zalijevana suzama ljubavi svoje goruće duše koja je često plivala u valovima zanosa. Znale smo se ponekad sakriti i paziti kako ona moli. To je bio Božji dar! Tvrđile smo neke da je njezina duhovnost prošla kroz školu sv. Franje. Držala je sebe u vlasti u pravcu savršenstva pod svaku cijenu, ali ju je znao njezin kolerični temperament odvesti kud nije htjela i često je kao glavarica bila težak križ podložnicama. Mi, njezine prve sestre, dobro smo to razumjele jer smo znale da je na ispravnoj stazi tražila duhovni napredak bez okolišanja.

Kaže jedan pobožan svećenik da ljudi nisu kadri mučiti jedan drugoga koliko Isus muči one koje ljubi. Bila je mučenica i ona jer je čekajući i tražeći Issa plakala i hranila se gorkim

kušnjama. Isus se je jamačno radovao kad ga je tražila više od onih koji ga češće uživaju.

Kod nje je materija nestajala, zato je duh rastao, a žrtve su rađale kapacitetom duhovnoga života. Bilo je dana kad se je moglo naslutiti da pliva u radosti jer ga je našla kad se je manje nadala. A gdje ga je našla? Klečeći, sakrivena, gledala ga je u tabernakulu, a glavu je dizala da ga motri. To je njemu zaslađivalo trajni zatvor – zatvor ljubavi. Ona je svoje natprirodne darove umnažala na koljenima, tamo gdje je nije mogao svatko gledati. Znala se sakriti kad je bila ovijena dračama svoga koleričnoga temperamenta. O kako ju je to skupo stajalo!

Znala je zapovjediti svojoj zamjenici, s. Gabrijele, da je bičuje. Vjerujemo da je sestra zamjenica više trpjela od nje, znajući da je majka preosjetljiva na bol, ali morala je slušati – sebi za pouku, majci za pokoru. Uz bičevanje je sigurno rastao i žar ljubavi i molitve. Znala je dobro iskoristiti taj sukob sa svojim tijelom i pokoriti ga što je bolje mogla.

Nije se gasio plamen molitve ni kad su naponi i godine oslabili njezine tjelesne snage. Mi starije, koje smo je bolje poznavale, smatrale smo njezin molitveni život pravim junaštvom. Isus je na neki način bio utkan u njezinoj duši i mi smo, koliko smo mogle i znale, tkale po njezinim nacrtima, ali je nismo stigle. Željela je da trčimo za njom, ali nije nam ništa nametala. Znala je reći: »Neka vaše srce i duša budu ispunjeni mišlju, riječju i djelom. Sve za Krista, našega Boga i kralja.«

Božja simfonija – zavjetovanje prvih sestara Kćeri Milosrđa

Ova je Božja simfonija – njegov zajednički zvuk, njegovo suzvučje – zaspivala 14. listopada 1920. u Blatu. Mjesna glazba budi mještane na-

javljujući svečan dan. Ne zna se je li taj dan tko radio poljske poslove. Sve je bilo u svečanom raspoloženju. To je bio blagdan svoje vrste. Župna crkva Svih svetih bila je svečano ukrašena i ispunjena kao pčelinjak. Nisu se štedjele ni ispodjednica, ni posude s blagoslovljenom vodom – puk se svuda natiskao. Djeca su bosim nogama zagazila u vodu pred glavnim vratima. Sve je htjelo vidjeti i čuti što se to zbiva. Bilo im je dosta gledati biskupa Marčelića, onako visoka kao nekog nadčovjeka. Sreća mu se sjala na licu. Istina star, ali impozantan, kao David s harfom u ruci, okružen svećenstvom njegov je lik odavao neku posebnu radost.

Župna crkva ispunjena zbijenom masom naroda. U nama je uskipjela Abrahamova spre-

mnost na poticaje Božje milosti, bez obzira na žrtve i teškoće s kojima ćemo se susresti. Rekla sam Gospodinu s Abrahamom: Evo nas. Moramo postati svima sve, da ljudi moraju i mogu misliti na Boga. Strmi uspon nam je pred očima, ali su naše oči upravljene prema zvijezdama. Mora da nam sluh bude vrlo osjetljiv za Božja nadahnuća. Gospodin će od nas očekivati da ostvarimo ono što on od nas čeka. Mješavina radosti i suza slila se u naša srca kao bujica.

U klupama pred glavnim oltarom nismo se mogle micati jer je bila takva stiska naroda da smo se znojile od muke i pritiska sa svih strana. Iz klupa smo plavih nogu došle u samostan. Ono se ne može zaboraviti! Biskup i svećenstvo bili su radosni gledajući tu Božju predstavu. Crni veo nas je pritisnuo toga svetoga dana. Sveti zavjeti su položeni u znoj lica svoga. Pravo su nam svjedočili što nas čeka, ali nismo imale vremena na to misliti, kad je kao grmljavina iza bljeska zatutnjala iz snažnoga glasa biskupa Marčelića poslije svete pričesti. Okrenuvši se k časnoj majci rekao je nakon položenoga zavjeta: »Do sada si se zvala Marija Petković, a od sada ćeš se zvati Marija Propetog Isukrsta.«

Slijedilo je zavjetovanje ostalih, po redu kako smo došle u samostan. Biskupov glas razlije-gao se po crkvi kao sijevanje munje kad su nam pokrili glave crnim koprenama. To je bila oznaka kojom je biskup naglasio da umiremo svijetu i da za svoje i njegovo spasenje duša prihvaćamo život svagdanjega raspeća, pa ako Bog za-trazi i žrtvu mučeništva. Prihvatile smo sve!

Sad kad su srca zaplivala u ljubavi i milosti na kraju svečanosti po biskupu Josipu Marčeliću, doktoru svetoga bogoslovlja bi proglašena Družba Kćeri Milosrđa Trećega samostanskog reda sv. Franje, a prve zavjetovane sestre redovnice su: s. Marija Propetog Isukrsta, s. Marija Gabrijela, s. Marija Katarina, s. Marija Vinčenca, s. Marija Josipa i s. Marija Serafina.

*Pouke Majke Marije Propetoga sestrama nadstojnicama
u duhovnim vježbama, 12. prosinca 1943.*

O našoj glavnoj dužnosti i svrsi

U ovoj svetoj pouci vaša duhovna majka govorit će vam o nekim duhovnim pitanjima od najveće važnosti. Ona vam želi staviti na srce da onu veliku, glavnu dužnost, koju vam je Bog dao, to jest svoje posvećenje i posvećenje svojih sestara, vršite savjesno, u ljubavi i za ljubav Isusa Krista. Danas ću vam, sestre drage, govoriti o pitanjima o kojima sam već ranije željela govoriti, ali sam čekala trenutak da vam duša bude pripravna, da s ljubavlju primi savjete svoje duhovne majke.

Kćeri moje, nastojte shvatiti zašto vas je Bog izabrao i zašto ste se posvetile njemu po svetim zavjetima i prigrlile ovaj sveti život. Kažu naše svete Ustanove:

»Glavna svrha ove družbe jest slava i ljubav Božja te vlastito posvećenje njenih članica, što se ima postignuti opsluživanjem triju evanđeoskih savjeta« (gl. 1, čl. 1). Vama, kćeri mile, upravljam svoje riječi pozivajući vas da živite onim životom koji vam propisuje naše sveto pravilo: »Način života sestara ove družbe je opsluživati sveto evanđelje Gospodina našega Isusa Krista, živeći u poslušnosti, čistoći i siromaštvu« (čl. 6). Ovo mora biti naš život – sadržaj svega – naših djela i našega govora, u ovom duhu da dišemo, ovaj duh da se u nama odražava i da po njemu živimo.

Kćeri moje, preporučujem vam, i molim vas, da ne zaboravite nikada da ste Bogu posvećene, da samo on mora biti naša jedina svrha, interes, misao, rad i briga. Neka on bude sve vaše blago! Živite, kćeri moje, njegovim duhom u trima svetim zavjetima! O vama, drage nadstojnice, najviše ovisi, da vaše sestre žive ovim duhom! Sestre drage, ne gledajte ni na koga – ni što drugi misle, ni što govore, ni što će reći! Držite

se samo onoga što vam govori vaša duhovna majka. Brinite se i budno pazite da ne skrenete s puta svoje glavne svrhe, s pravoga puta koji je Bog htio i postavio pri utemeljenju ove družbe.

Nadstojnice drage, molim vas u Gospodinu našem Isusu Kristu da se istinski brinete i trsite da postignete svoju prvu svrhu: posvećenje svoje i svojih sestara koje je Bog povjerio vašoj skrbi. Poučavajte ih kao što je sveta Ana poučavala Presvetu Djevicu Mariju. Brinite se i nastojte da vaše sestre budu ponizne i poslušne kao što je Presveta Djevica Marija bila svojoj svetoj majci Ani ponizna i poslušna.

Vi znate, kćeri drage, da mi je nemoguće poučavati sve sestre jednu po jednu, zbog mojih drugih zaduženja i poslova, a koji su uvijek za njih, za moje duhovne kćeri. Zato sam povjerila vama, svojim predstavnicama, od Boga izabranim nadstojnicama, da mjesto mene govorite i poučavate sestre, naime, da prenesete na njih ono što vama govorim i što vas poučavam, da tako upotpunite ono što ja ne stižem.

Božjom pomoću i nadahnućem napisala sam »Upute za nadstojnice« što će biti dopuna svetom pravilu. Tu će svaka nadstojnica moći vidjeti kako da vodi i upravlja po Isusovu putu svoje sestre, Kristove zaručnice. Nadstojnica mora često čitati ove naredbe, izdane za nju, da zna bolje usmjeravati sestre.

Sestre mile, neka vaša prva brigada bude: voditi i poučavati u duhovnom životu sestre, posvećene Isusove zaručnice, a zatim dolaze vaše druge dužnosti. Svaka stvar na svijetu treba da napreduje, tako i svaka osoba, sestra, filijala i ova družba mora napredovati svakog dana, pokazujući svake godine svoj napredak.

Da, drage nadstojnice, kao što je potrebno napredovati u svakoj stvari u životu, tako je i nama prva dužnost i brigada napredovati u duhovnom životu, napredovati u svom posvećenju i postići duhovni napredak sestara koje su nam povjerene. Ako u ovome ne postignemo napredak, čemu nam onda služi napredak u ostalim stvarima? I čemu smo se onda obukle u sveto odijelo, obvezale se na ovaj život, ako se sada ne brinemo da što više napredujemo u onome što je glavna svrha našega života – naše posvećenje?

Duhovni život u Kući matici, naročito prvih godina poslije utemeljenja, bio je prava slika posvećenja svaka sestre. Kako je tu sve bilo sveto, kao u raj! Mnogo puta bih uzdahnula i rekla: O Bože moj, može li što ljepše biti za mene u raj? Jer smo živjele zaista u raj, kad smo živjele u ljubavi prema Isusu i u međusobnoj sestrijskoj ljubavi.

U filijalama treba biti uvijek rajski ambijenat da vlada uvijek nebesko ozračje gdje se vrši i čuva sveto pravilo iz ljubavi prema Isusu Kristu i svojim poglavarima,

gdje se živi u uzajamnoj sestrinskoj ljubavi i pomaganju. Ovaj mir, ljubav, uživanje u Kristu, ravan je raju na zemlji. U prvom redu, sestre drage, potrebno je sačuvati mir u svojoj duši i međusobno, onaj sveti mir i ljubav koje svijet ne pozna, niti ih može dati.

Ne uznemirujte se, sestre drage, nizašto! Čak ni onda kada dođu poteškoće i suprotnosti, koračajte uvijek naprijed i sačuvajte potpuni mir u sebi i u svojoj zajednici. Ne dopustite nikada da itko ruši mir u vašoj kući ili da proturiječi ili da se suprotstavi opsluživanju svetih pravila ili propisima vaših poglavara ili bilo kojoj naredbi u svetoj poslušnosti. Nastojte, i trsite se, da vam se nikada ne kaže da ste pogriješile protiv svetoga pravila i da se ne brinete za svoje sestre, svoje drage duhovne kćeri.

Vi, drage nadstojnice, razumjet ćete da ne mogu dopustiti da se krši sveto pravilo i ustanove, jer bih prije svega bila strogo kažnjena od svete Crkve, a još više, to bi bio znak da ne ljubim Isusa Krista, ni njegove zaručnice, svoje duhovne kćeri. To bi bio znak da ne ljubim ovu družbu, već da dopuštam da sve ide naopako, da ovo djelo Božje propada, a na taj način Bog ne bi bio apsolutno zadovoljan s ovom svojom družbom. Nikada se ne ispričavajte da se ne može ovo ili ono, ne, nikada! Nemojte nikada, kćeri moje, popustiti ni u jednoj stvari, ni najmanje, što bi bilo protiv svetoga pravila, osim u nekoj izvanrednoj potrebi, i što bi bilo protiv naređenja vaših viših poglavara. Ondje gdje se ne bi moglo vršiti misije ili djela milosrđa, a da se ne krši sveto pravilo i propisi Družbe, tu se mora zatvoriti kuća, jer znači da ne odgovara svrsi Družbe. Mi smo zato napustile kliniku u Buenos Airesu.

A sada, drage nadstojnice, u ovim duhovnim vježbama ispitajte se detaljno i savjesno kako ste vršile sve svoje dužnosti prema Družbi, prema sestrama koje je Bog

povjerio vašoj brizi. Jeste li ih poučavale i odgajale u duhovnom životu? Koliko ste truda uložile da one uznapreduju u redovničkom životu? Jeste li ih pomagale u njihovim duhovnim i materijalnim poteškoćama? Koliko ste vremena posvetile njima i njihovoj duhovnoj izgradnji? Ili pak koliko ste im materijalnim poslovima umanjile duhovnu pomoć i utjehu? Jeste li se u svemu za njih žrtvovali?!

Ispitajte se dobro, sestre nadstojnice, jeste li savjesno izvršile dužnosti koje vam je Bog povjerio? Jeste li uložile sve svoje snage i trud da odgovorite glavnoj svrsi – svojem posvećenju i posvećenju svojih sestara? Jeste li izostavile izvršavanje kojega dijela svetoga pravila ili naredbe i propise svojih poglavara? Jeste li pustile da se krše sredstva koja nam je Bog predao da po njima upravljamo svojim sestrama? Jeste li koji put slušale glas napasti, a ne glas Božji kad je bilo teško da izvršite ono što vam je bilo naređeno? Jeste li tako dopustile da se izgube Božji planovi i izazvale sablazan među svojim sestrama, dajući im slab primjer da i one vas ne slušaju kao što i vi niste poslušale svete Ustanove i vrhovnu glavaricu te ste tako pogazile duh Družbe, pa još i gore, svojim zlim primjerom upropastile svoje sestre, umjesto da ih svojim svetim primjerom vodite ispravnim putem svetoga pravila po svetim zavjetima prema Kristu?!

Nadstojnice drage, vama je kao majkama Bog povjerio svoje zaručnice da ih čuvate čiste, odgajate odijeljene od svakoga zla i da mu ih takove čiste opet predate. Imajte uvijek pred očima da su one dar Božji i da samo njemu pripadaju. Ponovno vas vruće molim, u Gospodinu našem Isusu Kristu, da se trsite i svim srcem založite, da postignete svoje posvećenje i svojih sestara. Kada mislite, mislite samo na njih. Ako ste zabrinute, budite to samo zbog njih. Kada radite, radite samo za njih. Kada govorite, govorite samo za njih i s njima. Kada se borite, borite se samo za njih. Jednom riječju, sve vaše nastojanje – misao, rad i briga – neka bude za njih! Uvijek i na svakom mjestu neka vam bude na pameti Isus kojem smo posvećene, mi i naše duhovne kćeri, njegove zaručnice, naše drage sestre, a zatim sve ostale. Sestre drage, želim da usadim u vaše srce sljedeće:

»Ništa zemaljsko, prolazno, ne može zadovoljiti besmrtnu dušu. Moj Ljubljeni je za mene, a ja samo uz njega. Ovo je moj cilj, živjeti kao da u samostanu ne postoji nitko do Isusa Krista i mene, i iz ljubavi prema njemu, moje drage sestre. Ja, posvećena Isusu Kristu po svetim zavjetima, moram činiti sve zbog njega, za njega, tako da mi ni jedan pogled s oka, ni jedan kutić duše ni srca, ni najmanji čin, ne ukradu stvorovi ili pak da zadržim za sebe. Od Boga sam i za Boga!«

*Preporuke Majke Marije Propetoga
na svršetku svetih duhovnih vježbi 20. prosinca 1943.
Ugoditi Gospodinu radeći za njegovu slavu
i ljubav*

Kćeri premile, zahvaljujući Bogu završile smo ove svete duhovne vježbe, obnovile svoj duhovni život i svete obveze i izručile se potpuno svemogućemu Bogu, darovavši mu svoju ljubav, svoju volju, svoju pamet i sav svoj život. Sada prije nego se vratite svojim filijalama upravit ću vam, kćeri predrage, nekoliko riječi.

Odlučimo, kćeri predrage, nanovo započeti s većim žarom svoje svete dužnosti, naročito da ćemo napredovati u duhovnom životu, koristeći svaki čas za svoje posvećenje i sve veću slavu Božju, vršeći u svemu njegovu presvetu volju koja nam se očituje preko naših poglavara. Žrtvujemo se za bližnje i spasenje duša, s nadom da ćemo u vječnosti u naručaju Očeve ljubavi otpočiniti i navijek uživati. U ovom zemaljskom životu imajmo samo jednu nakanu: »Ugoditi Gospodinu radeći za njegovu slavu i ljubav.« Mili Isus neka bude sve naše! Naša ljubav, naše misli i sve naše želje neka budu za njega, za slavu Očevu!

Kćeri moje mile u Isusu, ja vas sada šaljem u vaše filijale da nastavite svoje dužnosti i službe. Kao što je Isus rekao svojim apostolima: »Idite i navješćujte: Blizu je kraljevstvo nebesko!« Tako vas šaljem da idete i poučavate neuke putevima Božjim, da tješite žalosne i svima dobro činite. Upotrijebite svaki čas da ih poučite o dužnostima prema Bogu, kako da ga upoznaju i ljube i vrše njegove svete zapovijedi.

Ali prije nego pođete želim da vam na srce stavim iznad svega ljubav Božju, da ljubite sve više Isusa Krista, Gospodina našega i po njemu našega nebeskog Oca. Ljubite svoje mile sestre, njegove zaručnice. Stavljam vam na srce i u dušu još jedno što je od velike važnosti: da radite svim srcem i svim svojim silama za milu Družbu i svoje sestre, žrtvujući se da ovo djelo Božje može napredovati, što bolje i što brže. Tko ljubi, taj se žrtvuje, jer ljubav bez žrtve i nije prava ljubav.

Kćeri moje drage, ljubite svim svojim žarom našega Gospodina i u toj ljubavi žrtvuajte se za svoju milu Družbu da ona napreduje i raste u ljubavi prema Bogu, da svaka može uskliknuti: moja su djela za Krista, Kralja srca moga. Da, kćeri predrage, ljubite svoju milu Družbu i žrtvuajte se za nju! Ljubav za Družbu je u prvom redu u tome da se sačuva njezin duh ljubavi i poniznosti koju su imale naše prve pokojne

sestre. Da, kćeri predrage, treba da vaša ljubav bude velika i budna, ona koja sve vidi, spašava i zaslađuje.

Zato, drage sestre, kad vidite koju potrebu, odmah skočite svom spremnošću da pomognete i spasite. Ako vidite da neka vaša sestra gubi svoj prvotni žar, da je oslabila u svom duhovnom i redovničkom životu, odmah je svojom sestričkom ljubavlju podignite u Kristu, kao što bi on to učinio za spasenje svoje zaručnice.

Radite, spašavajte i žrtvujte se u Kristu i radi Krista pomažući tako svojoj miloj Družbi. Čuvajte dragu Družbu, štite je, strogo čuvajte njezine tajne – ono što vam poglavari povjere, zadržite samo za sebe, za svoje ravnanje. Ne povjeravajte to drugoj sestri, a još manje kojoj svjetskoj osobi, pa bila ona najsvetija, jer što su stvari Družbe to mora ostati samo u njoj zauvijek.

Sada kad dođete u svoje filijale, jedna drugu upućujte u Gospodinu veselo i blago, radite sa zadovoljstvom za ljubljenoga Krista. Milo pjevajte Kristu, svojoj vječnoj ljubavi! Neka vaše rekreacije budu pune svete ljubavi i veselja! Duša, koja je s Bogom sjedinjena, uvijek je vesela i raspoložena, jer svaku svoju žalost i bol znade namijeniti za ljubljenoga Spasitelja koji je za nju toliko pretrpio, uvjeren da će po dragovoljnom trpljenju zadobiti vječno i rajsko uživanje.

Kćeri predrage, sve ovo što vam sada govori moja duša, poslušajte svim srcem i čuvajte za ljubav Kristovu koji kaže: »Tko vas sluša, mene sluša.« Volja je Božja da ozbiljno i sveto započnete svoj duhovni život, da živite i radite samo za njega i njegovu milu Družbu, na onoj dužnosti gdje vas je postavila sveta poslušnost, žrtvujući se za spas neumrlih duša, radeći za svoje vlastito posvećenje.

s. M. Serafina Franulović

Redovničko ime *Fides* dobro joj je pristajalo

S. M. Fides (Adela) Ivanček – Dolorata, rođena je 19. studenog 1900. u Iloku, a umrla je 17. svibnja 1970. u Cavtatu, u 70. godini života i 45. redovničkih zavjeta. Obavljala je dužnost učiteljice zabavišta, mjesne predstojnice i bolničarke. Ostavila nam je primjer pobožnosti, milosrđa te neumornoga rada za Boga, Družbu i bližnje, pomažući rado svakome u svim potrebama.

U prvoj filijali Družbe u Subotici bila sam od 1923. godine nadstojnica. Tekla je 1924. godina i jednoga me dana nazvala Adela Ivanček iz Iloka tražeći uputu da krene u našu Kuću maticu u Blatu. Istodobno je trebala krenuti i Mariška Dulić iz Subotice. Majka Marija Propetoga je bila u gornjim krajevima i našle su se na putu prema Dalmaciji. Vesela Adela već je u vlaku osvojila časnu Majku i sretno su stigle u Maticu gdje su ih dočekale naše sestre.

Adela je bila dijete pitomoga Iloka, jedina kći siromašnih roditelja. Imali su malen posjed, skromno su živjeli jer su roditelji bili zreli za mjesto vječnoga boravka. Otac je umro prije majke, a ova u svojoj starosti nije mogla s još nejakom djevojčicom obrađivati taj maleni posjed i tako su dugovi rasli i nadmašili vrijednost posjeda. Svojim osjećajnim srcem Adela je shvaćala tužno stanje. Imala je sreću što je bila pobožno odgojena od malih nogu. U njoj je rasla pobožnost prema Majci Božjoj i tu je crpila snagu da dodvori siromašnu majku. Franjevci su joj bili utješna potpora.

Nebeski je Otac Adeli poklonio veselu narav. Duhovno i tjelesno se dobro razvila i u tomu je nije omela ni obiteljska sirotinja. Vidjevši svoju iznemoglu majku jednoga se dana pojavila na obližnjem kneževu dvoru i zamolila upravnika imanja da je primi na posao. On nije oklijevao jer ju je poznao kao djevojčicu valjanu i vrijednu u svakom poslu. Bio je vrlo osjetljiv za poštene obitelji i Adelu je postavio da radi s drugim djevojkama u cvjetnom parku blizu kneževa dvora. Adela se brzo pokazala kao jedna od najvrsnijih radnica, a zbog marljivosti je stekla pravo da dobiva plaću i u novcu i u hrani, kako se to onda prakticiralo na kneževu dvoru. Radnici su dobivali još drva i mlijeka, svaki mjesec prema potrebi. To je za njih bio pravi Božji blagoslov.

Franjevačka obitelj bila je korisna duhovna potpora za siromahe. Adelin duhovni vođa o. Gilbert vodio je Adelu franjevačkim stazama i spremao je za redovnički život za kojim je već u ranim godinama čeznula. I ta je borba brzo svršila, daleko brže nego je Adela mislila. Majka je umrla. Franjevci su se pokazali kao braća. Oni su joj u toj boli bili desna ruka i uputili Adelu da ide svojim odabranim putem u Božju kuću, daleko od svoga Srijema na obalu Jadrana, gdje će se rascvati njezina ljubav do visokoga stupnja. U njoj je cvao osjećaj sestrinske ljubavi prema patnicima.

Mariška Dulić iz Subotice bila je zrela djevojka i htjela je ući u najsiromašniji samostan.

Tako je došla u našu Družbu i donijela za ono vrijeme vrijedan imetak, jer nije imala prigodu naći siromašnijega samostana od našega u Blatu na Korčuli. Ona i Adela su se lijepo slagale. Jednoga su popodneva čistile kupus za večeru pa je Mariška pitala zašto ga tako lijepo reže, a Adela brže joj reče da je to za našu večeru. Ova je prasnula u smijeh govoreći: »Pitala sam se zašto ga tako pažljivo čistimo, jer sam držala da je to za kravu, a ta krava ću biti dakle i ja!« Dugo smo se tomu smijale.

U svojoj ljubavi za Družbu nije bilo biranja za dobru i radišnu Adelu. Težila je višim visinama. Ne želi da brzo umre. Bila je željna žrtava za Boga i Družbu i željela je steći što više žrtava da steče vječni dom. Razumjela je Kristov plan: »Tko hoće ići za mnom, neka uzme svoj križ i ide za mnom.« Ona nije u životu računala s ružama nego s trnjem u kojem je kao djetete odrastala. Prošla je Adela u djetinjstvu i svoj »Egipat« i svoju »Golgotu«. Zato je bila spremna na svaku žrtvu. Bila je zaista radost svojih poglavara. Redovničko ime Fides dobro joj je pristajalo i u tom je bila njezina od Boga joj darovana snaga.

Voljela je djecu i to je bio povod da je se osposobi za rad s djecom u zabavištu. Učila je privatno i polagala ispite na državnoj učiteljskoj školi u Dubrovniku. Završila je 1928. godine i bi namještena u Preku, u rodnom mjestu biskupa Marčelića. Želja mu je, kao našem osnivaču, bila udovoljena. Živio je kao čovjek koji je sličio svome Učitelju. Hranio se kao siromah u sjemeništu i to Dubrovnik ne zaboravlja. Sve što je imao dijelio je siromasima. Oni su bili njegova velika briga. Njegova nećakinja je bila prisiljena njegovo rublje skrivati kod sestara Službenica Milosrđa na Pilama da ga svega ne razda i da imaju nešto za njega kad zatreba.

S. Fides je osvojila Preko svojim veselim nastupom. Zabavište je bilo u crkvenoj kući. Bio

je pravi roj djece. Trebalo je dati i drugu učiteljicu. Prečani su voljeli časne sestre jer su im bile desna ruka. Sve je dobro teklo, ali je bilo i žrtava. Kuća nije imala vode. Morale su se snalaziti i desno i lijevo moleći za vodu po selu, a imale su i župnu crkvu na brizi. Marljivoj s. Fides nije bilo lako, ali se je snašla nakon više godina jer je novčana kriza bila gorak zalogaj na selu. Obratila se Prečanima u Americi i uspjela je urediti kuću, sagraditi cisternu i podići visok zid oko dvorišta tako da je tek tada kuća izgledala kao pravi samostan s prikladnom portom. Kako je duša cvjetala krepostima, tako je veliko dvorište ukrašeno svakovrsnim cvijećem. Zato je bila prava sestra, majka i redovnica.

U Drugom svjetskom ratu je puno pretrpjela i osakaćena je šrapnelom u ramenu. Bila je u bolnici u Zadru ali joj je ruka stradala, gotovo obamrla i takva je napustila bolnicu. Teško se snalazila s takvom rukom, ali snaga velike volje nosila ju je da pomaže potrebnima – bila im je i sestra

i majka u teškim situacijama na otoku. Sama invalid pomagala je bolesnike ne samo Preka nego i po okolnim selima. Svima je bila majka i tješiteljica. Cijenili su je kao majku trpećih.

Njezina je briga bila da priskrbi Družbi duhovna zvanja i tu je uspjela kao ni jedna druga sestra. Svećenici su je vrlo cijenili jer je bila svima majka i redovnica na svom mjestu. Njezina je zasluga da su naše sestre čuvarice crkve sv. Šime u Zadru. Imala je veliku ljubav za svoju družbu i u Preku je ostala uvelike cijenjena kao redovnica i bolničarka koja je osjećala svačiju tugu i bol.

Godine 1960. bi s. Fides premještena u Cavtat, a s. Serafina u Preko, ali je s. Serafini brzo odzvonilo. Malo više od mjesec dana i svršila služba među Prečanima. Pobrinula se Udba da me se makne iz Preka. To je išlo potihlo, jer bi Prečani inače našli svoj izlaz. Došla je s. Branislava po mene jer je ta vijest protekla kroz Kuću maticu. Za mene je to bila pjesma jer mi je nadstojništva bilo već dosta u onim tužnim danima paklenske najezde. Tiho oslobođena dužnosti pa sa mnom ravno u Cavtat da počinem. Nikad bolje! Ostala sam više od mjesec dana pa hajde u Maticu, u vjeri da je moje nadstojništvo svršilo.

Dobra s. Fides osvojila Cavtat. Zavolio narod skromnu redovnicu uvijek lijepo raspoloženu, a što je u svojoj duši nosila, to je znalo samo nebo. Ona je našla svoj posao. Bolesnici su bili njezina briga. Imala je plemenito srce za svačiju bol. Brzo je proteklo deset godina i počela je osjećati da je sile izdaju. Sedamdeset godina je pojelo njezinu živost i životnost. Zamolila je poglavaricu da svoju dužnost nadstojnice preda svojoj savjetnici. To je bilo brzo svršeno. Fina duša fino postupila u vjeri da će njezin istrošeni život naći odjeka u novoj nadstojnici. Prevarila se! Našla je sebi počivalište na tavanu kojega je bila lijepo uredila, ali za istrošenu i

bolesnu ženu to je bio napor. Bolovala je od jake reume i slaboga srca. Osjećala se sve slabija i molila da bi još jednom posjetila grob roditelja. To joj bi uskraćeno, makar je imala obilnu penziju za trošak. Krutost se rascvala. Dobila naglu šecernu bolest. Brzo propala. Nekoliko dana odležala i na Duhove bila na svetoj misi i pričesti. Zadnja ispovijed kod mjesnoga župnika. Nahranjena Tijelom Božjim odletjela je svome Bogu bez ikoga oko sebe. Našli su je mrtvu kao uveli cvijet koji je prosuo svoj miris velikih žrtava za svoju družbu.

Cavtat se rasplakao kao dijete za svojom majkom. Cijeli je Cavtat bio u suzama i svetkovina Duhova bi u neizrecivoj boli za plemenitom i dobrom s. Fides. Sprovod su vodila tri svećenika i cavtatski župnik nije mogao izdržati nego je upro prst u nadstojnicu i rekao: »Ovo je vaša žrtva!«

s. M. Jasna Crnković,
upraviteljica Zaklade
»Blažena Marija Petković«

I najmanji prilog Zakladi vrlo nam je značajan

Zaklada »Blažena Marija Petković« već osamnaestu godinu pomaže u školovanju djece i mladih slabijega imovinskog stanja, obitelji s brojnom i bolesnom djecom, starije osobe kao i druge kojima je pomoć potrebna, u duhu karizme bl. Marije Propetoga. Djelovanje Zaklade podupiru njezini članovi i povremeni donatori, te značajnim dijelom sestre Družbe Kćeri Milosrđa sa svojim suradnicima u različitim humanitarnim akcijama u župama u kojima djeluju. Od početka djelovanja Zaklade, za pomoć su

molile uglavnom brojne obitelji u potrebi kvalitetnijega školovanja svoje djece. U primljenim molbama posljednjih nekoliko godina uočava se porast broja obitelji koje su na rubu siromaštva te ne mogu svojoj djeci osigurati ni osnovne uvjete za život. Takve obitelji su nam posebno na srcu. Zaklada nema dovoljno sredstava da pomogne svima koji nam se obrate, te tražimo i nove načine financiranja.

U želji da sudjeluju u karizmi milosrđa koju je provodila bl. Marija Propetoga, u Zakladu su se u 2022. godini učlanile 52 osobe. To nam je izuzetno drago jer je to velik skok u odnosu na nekoliko proteklih godina kada se učlanjivalo do 15 osoba godišnje. Rezultat je to predstavljanja Zaklade u Zagrebu i Uskoplju (Bosna i Hercegovina), kao i hodočasnici koji se sa Zakladom upoznaju u svetištu bl. Marije

Propetoga u Blatu na Korčuli. Uplate članova osnovni su izvor prihoda Zaklade na koji jedino možemo računati kada odobravamo stipendije i novčane pomoći. Povremene donacije su značajne, ali nisu sigurne i dovoljne da Zaklada može pomagati svima koji joj se obrate. Pozivamo vas da se uključite u rad Zaklade te preporučite članstvo i drugima kako bi Zaklada nastavila djelovati na korist onima koji su u potrebi. Pristupnicu možete pronaći na mrežnim stranicama www.marijapropetog.hr pod Zaklada BMP.

Od ove godine Zaklada je vidljiva u aplikaciji *Bonum Hrvatska*. To je mobilna aplikacija koja omogućava uplatu donacija katoličkim župama i organizacijama koje dijele katoličke vrijednosti. To je još jedan način na koji se može donirati Zakladi uz pomoć suvremene tehnologije.

- izradom rukotvorina i njihovom prodajom za Zakladu: *Biseri Očeva milosrđa* iz Blata i Novske, *Dječji vrtić Marija Petković* iz Blata, djeca župe Uskoplje (BiH)
- donacijama župljana i drugih dobročinitelja: župa sv. Josipa iz Zagreba (Trešnjevka), župa sv. Luke ev. iz Novske, Kolpinška obitelj Trešnjevka, dobročinitelji iz Osijeka, Zagreba (Šestine), Zadra i Šibenika
- doniranjem maslinovih grančica iz Zemunika, Ploča i Blata te prodajom u župama u Zagrebu (Šestine i Trešnjevka)
- donacija Zakladi umjesto vijenca za pok. Anu Andrijić čiju dušu preporučujemo u vaše molitve.

Osim redovitih članarina, izvori prihoda Zaklade su i povremene donacije pojedinaca, udruga, župa i skupina koje djeluju u njima. Ove godine su se posebno istaknuli:

Zaklada redovito provodi natječaj za dodjelu stipendija i mjesečnih novčanih potpora. Natječaj je u 2022. godini trajao od 1. do 10. rujna. Za akademsku 2022./2023. godinu Povjerenstvo

za natječaj odobrilo je 82 od pristiglih 116 molbi u ukupnom mjesečnom iznosu od 4.897,47 eura. Iznosi pojedinačnih mjesečnih stipendija i novčanih potpora određeni su razmjerno potrebama molitelja i sredstvima kojima Zaklada raspolaže. Najviša stipendija iznosi 106,18 eura, a najniža 53,09 eura mjesečno.

Zaklada u skladu sa svojim mogućnostima dodjeljuje i jednokratne novčane potpore. U 2022. godini dodijeljeno je 28 jednokratnih pomoći u ukupnom iznosu od 6.266,51 eura.

Svaki pa i najmanji prilog Zakladi vrlo nam je značajan. Zahvaljujemo svima koji na bilo koji način pomažu rad Zaklade. Posebnu zahvalnost upućujemo onima koji rad Zaklade podupiru molitvom. Oni su oslonac i nemjerljiva podrška koja nam pomaže da ustrajemo na putu milosrđa po uzoru na bl. Mariju Prope-toga. Preporučujemo Zakladu i nadalje u vaše molitve i financijsku podršku.

Molitva za zvanja

O, Oče, daj da među kršćanima niknu brojna i sveta svećenička zvanja koja će podržavati živom vjeru

i sačuvati zahvalan spomen
tvojega Sina Isusa
po naviještaju njegove riječi
i posluživanju sakramenata,
kojima trajno obnavljaš svoje vjernike.

Daruj nam svete službenike oltara koji će biti pažljivi i brižni čuvari euharistije, sakramenta najizvrsnijega dara, Krista, za otkupljenje svijeta.

Pozovi službenike svojega milosrđa da po sakramentu pomirenja šire radost tvojega oprostjenja.

Učini, Oče, da Crkva s radošću prihvati brojna nadahnuća Duha Sina tvojega i poslušna njegovu nauku brine za pozvane u svećeničku službu i posvećeni život.

Podupri biskupe, svećenike, đakone, posvećene osobe i sve krštene u Kristu, kako bi vjerno ispunili svoje poslanje u službi evanđelja.

To te molimo po Kristu, našem Gospodinu.
Amen.

Marijo, Kraljice apostola, moli za nas!

Benedikt XVI.

Molitva Duhu Svetom za sretan izbor zvanja

Duše Sveti, Duše mudrosti i savjeta,
pomozi mi pri izboru životnog zvanja,
tom važnom i odlučnom koraku za sav život.
Prosvijetli me da spoznam pri tom Tvoju svetu volju.
Rasvijetli također i moje roditelje i savjetnike,
da me pravo svjetuju.
Pokaži mi, što je najbolje
za moju vremenitu i vječnu sreću.
Udijeli mi snage da svladam sve poteškoće,
koje mi ometaju dobar izbor zvanja.
Pomozi mi da se osposobim za dužnosti,
što će ih moje buduće zvanje od mene tražiti.
Vodi me kroz mladenačke godine sretno do cilja.
Marijo, moja nebeska Majko,
budi mi Majkom dobroga savjeta i moli za me.
Sveti Anđele moj čuvaru, budi mi i ti savjetnik i moli za me!

Molitva za duhovna zvanja

Gospodine Isuse, božanski pastiru duša,
koji si pozvao apostole da budu ribari ljudi,
privuci k sebi žarke i plemenite mladenačke duše
i učini ih svojim učenicima i službenicima.
Ulij u njih onu svoju žeđ za sveopćim otkupljenjem,
s kojom na našim oltarima svaki dan obnavljaš žrtvu križa.
Ti, Gospodine, koji »uvijek živiš da nas zagovaraš«
otvori im sve krajeve ovoga svijeta gdje tolika naša braća
tihim vapajem mole svjetlo istine i žar ljubavi.
Daj, da odazivajući se tvom svetom pozivu,
nastave tvoje spasiteljsko djelo na zemlji,
te izgrađuju tvoje otajstveno tijelo, Crkvu,
postavši »sol zemlje« i »svjetlo svijeta«.
Isto tako, Gospodine, dobrostivo pozovi
i mnoga neokaljana i velikodušna ženska srca.
Ulij u njih žar i žeđ za evanđeoskom savršenosti.
Oduševi ih da se svim silama i najvećim žarom tvoje ljubavi
predaju službi svete Crkve kao i siromašne i bolesne braće.

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje
Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Juliana Beretić

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

s. M. Emila Barbarić, s. M. Vlatka Bratinščak,
s. M. Jasna Crnković, s. M. Jasminka Gašparović,
s. M. Janja Jurman, Katica Knezović,
s. M. Jelena Krilić, s. M. Fatima Kršlović,
s. M. Silvana Milan, s. M. Nelijska Pavlović,
Teo Šeparović, s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu, sudionici događanja i privatne.

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, HR-20340 Ploče-Stablina;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: provincija@kcerimilosrdja.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisak:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

<http://marijapropetog.hr/tebi-majko/>

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 5,40 Eura • BiH 10 KM • ostale europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20 USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

Kunski i devizni račun:

HR26 23900011100341407

BIC code: HPBZHR2X

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje,
Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb,
s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrda
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 79., br. 5, HR-20271 Blato
tel. 020 852 800; faks 020 852 806
e-mail: samostanblato@gmail.com

www.marijapropetog.hr

»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25,36).

Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«

bl. Marija Propetoga

***

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
i nadalje pomaže u školovanju srednjoškolaca
i studenata, djece iz siromašnijih obitelji, a
potrebe su iz dana u dan sve veće. Svjesni
smo toga da nitko od njih ne bi smio biti
uskraćen u školovanju koje im otvara vrata
za osamostaljenje i pomaganje mlađoj braći i
sestrama, kao i u uzdržavanju obitelji.**

**Svjesni smo i toga da nikome u ova bremenita
vremena nije lako, ali ipak s pouzdanjem
kucamo na vaša vrata sa zamolbom da ne
zaboravimo našu braću i sestre u potrebi,
posebice djecu koja se bez školovanja ne mogu
nadati boljoj budućnosti – tu im nadu ne
smijemo ugasiti.**

**Imajmo hrabrosti od onoga malo odvojiti za one
koji nemaju ni toliko. Bog vas blagoslovio!**

***

Kunski i devizni račun:

IBAN: HR6824080021100022172

SWIFT/BIC: PAZGHR2X

Partner banka d.d. Zagreb

HR-10000 Zagreb, Vončinina 2

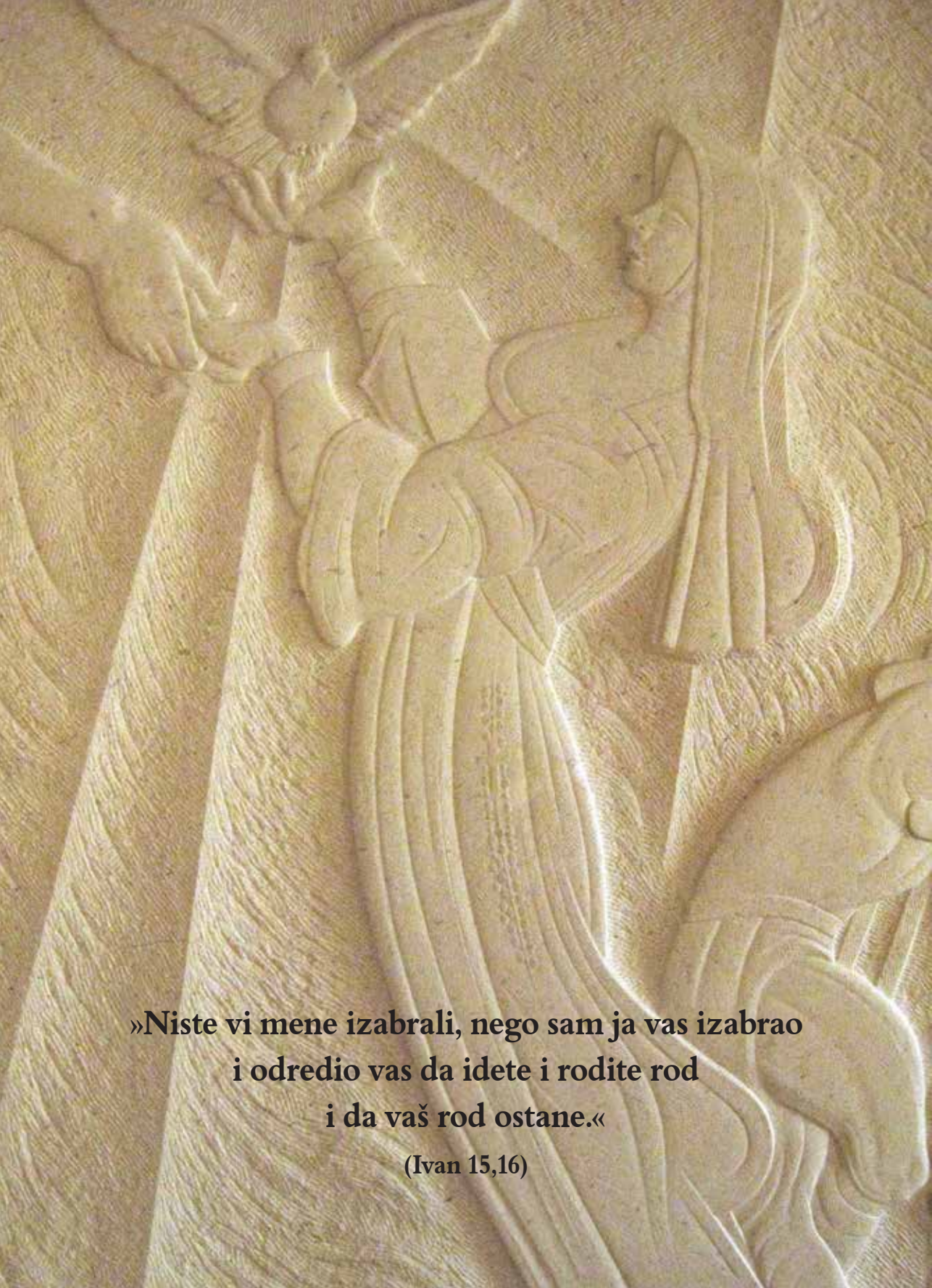
Zaklada »Blažena Marija Petković«

Ive Mallina 4, HR-10000 Zagreb

e-mail: zaklada.bmp@kcerimilosrdja.hr

Naslovnica – redovničko zajedništvo na stubištu Kuće
matice Družbe Kćeri Milosrda u Blatu.

Ovitek – detalj reljefa iz svetišta bl. Marije Propetoga s
njezinim likom u predanju Bogu Ocu.

**»Niste vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao
i odredio vas da idete i rodite rod
i da vaš rod ostane.«**

(Ivan 15,16)